

Fragment uit Sibylle Delacroix, De vogel op mijn schouder, Clavis, 2019.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en
niet verder worden verspreid.

Mama had aan alles voor school gedacht
en het in mijn nieuwe boekentas gestopt.
Alleen mijn oude knuffelbeer kon er niet meer bij.

Ik dacht dat ik nieuwe vrienden ging maken,
maar dat lukte niet zo goed.

Ik wilde net met een paar kinderen gaan praten
toen er een vogel op mijn schouder landde.
Waar kwam die vandaan?

Hij was mooi en woog bijna niets. Ik liet hem zitten.
Misschien zouden de anderen me nu eindelijk zien staan.

Wat raar, hij begon te praten!
 Echt, hij praatte. Hij zong niet,
 wat een vogel toch zou moeten doen ...

Hij sprak een gek taaltje van korte klanken,
 maar vreemd genoeg verstond ik het.

Het leek alsof ik de enige was die het kon horen.
 Misschien waren het wel geheimpjes, alleen voor mij.

De andere kinderen wilden niet met me spelen,
maar de vogel bleef bij me.

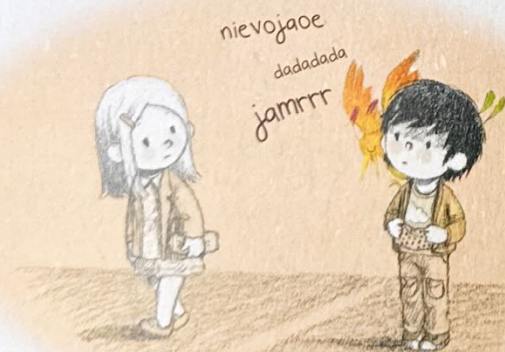

dagezie?
zop
nienatoe

De hele tijd kwetterde hij, gaf hij me raad,
deed hij zijn zegje over alles en niets.

Hij gaf me voortdurend tips
zonder dat ik erom vroeg.

Ik werd er duizelig van.
En hij werd steeds zwaarder, die rare vogel.

Thuis bleef hij buiten en liet hij me met rust.

Maar zodra ik weer naar school moest,
kwam hij vliegensvlug op me af
en zat hij in de weg.

In de klas kon ik nu zelfs de juf niet meer horen,
want hij praatte er de hele tijd doorheen.
Hij kwetterde dat mijn truitje niet zo mooi was als dat van Clara.
Of dat mijn tekening minder goed gelukt was dan die van Bas.

Op het laatst werd hij zo luïd dat ik niets anders
meer kon horen, zelfs mijn eigen stem niet meer.
Hij nam alle plaats in.

jamrrrvojaoe

doedanie

doedaaa

olala

manee

zop

nienienie

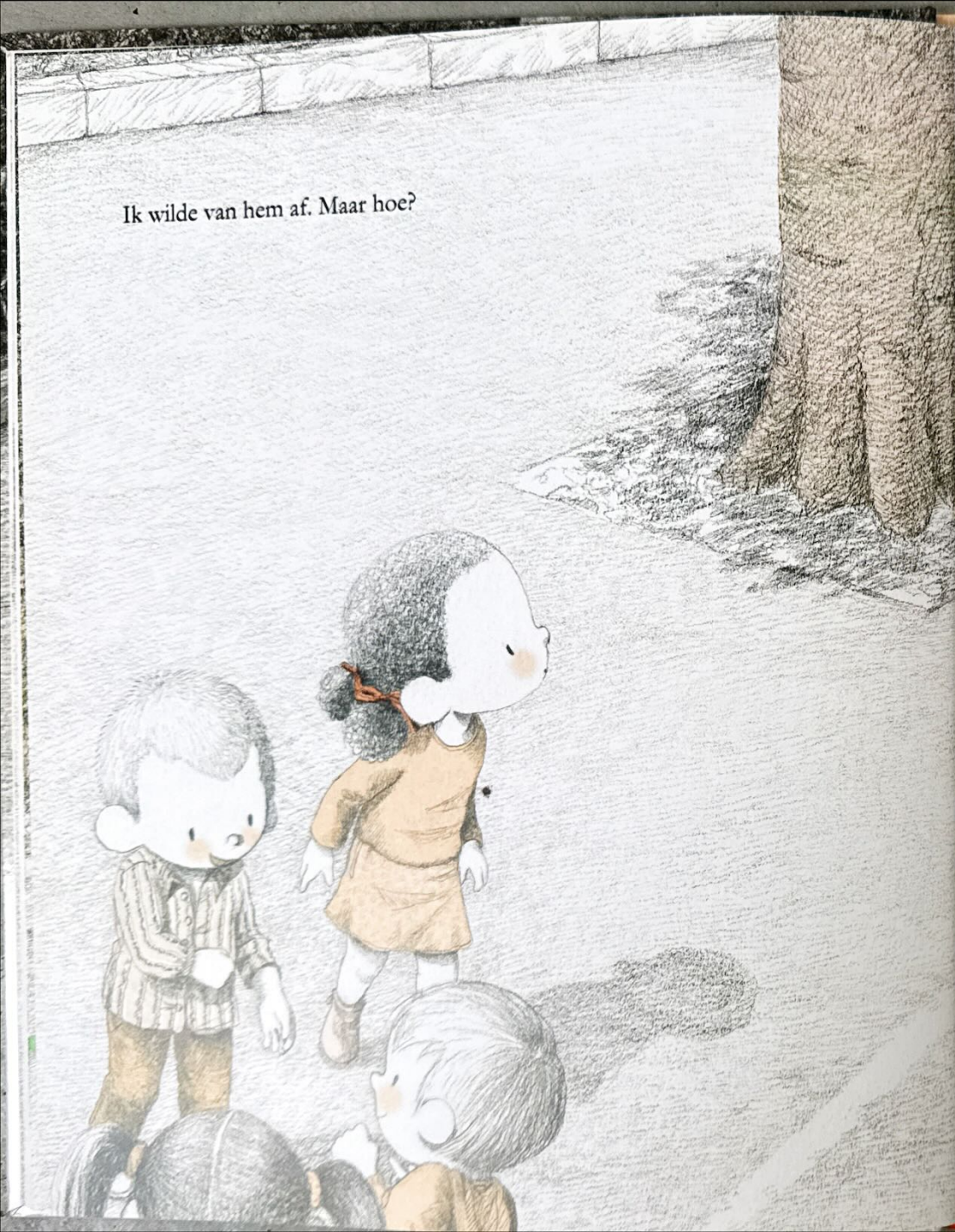
pziypzij

gôôh

domdom

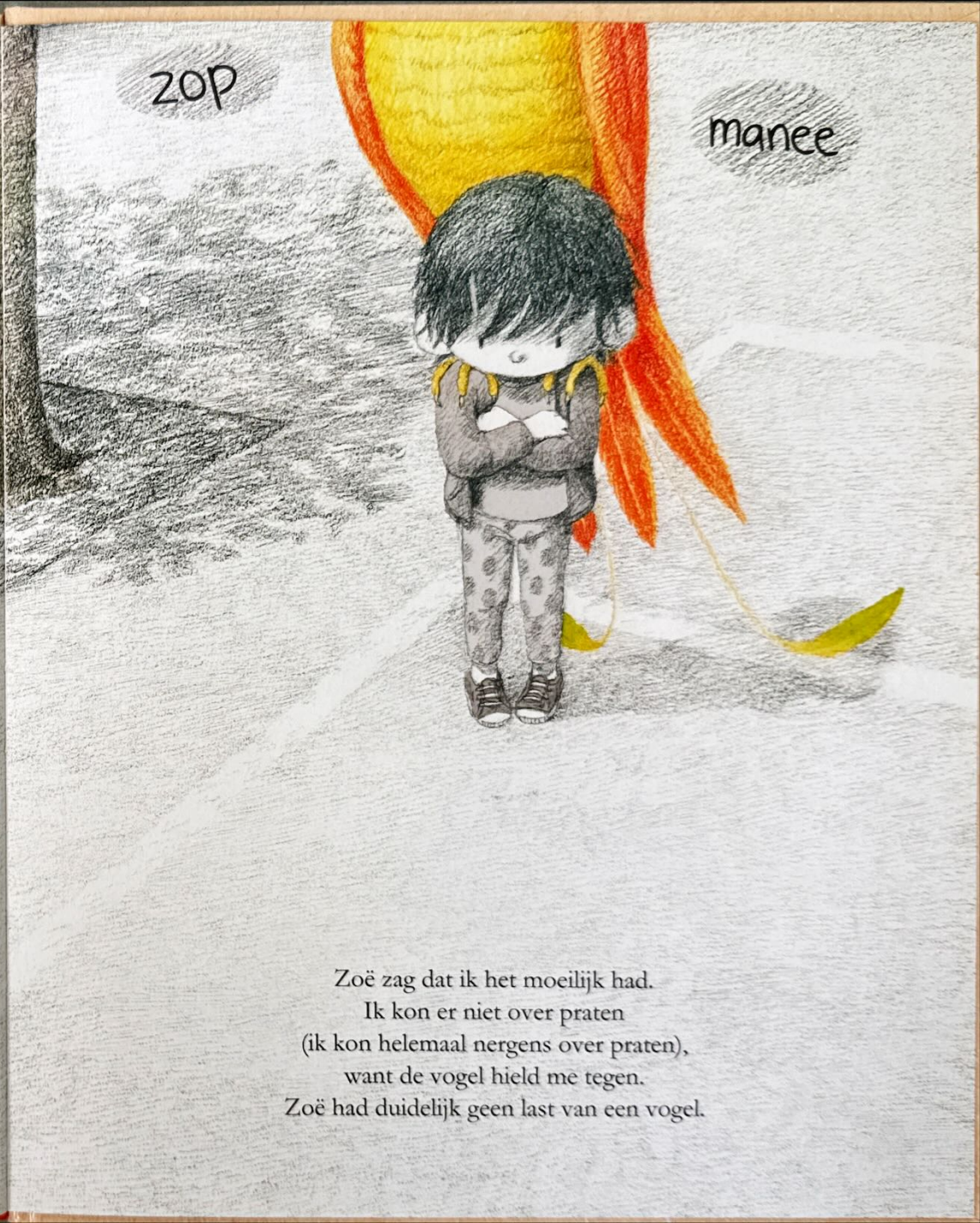
Hij werd zo zwaar dat ik niet meer kon bewegen.

Ik wilde van hem af. Maar hoe?

zop

manee

Zoë zag dat ik het moeilijk had.
Ik kon er niet over praten
(ik kon helemaal nergens over praten),
want de vogel hield me tegen.
Zoë had duidelijk geen last van een vogel.

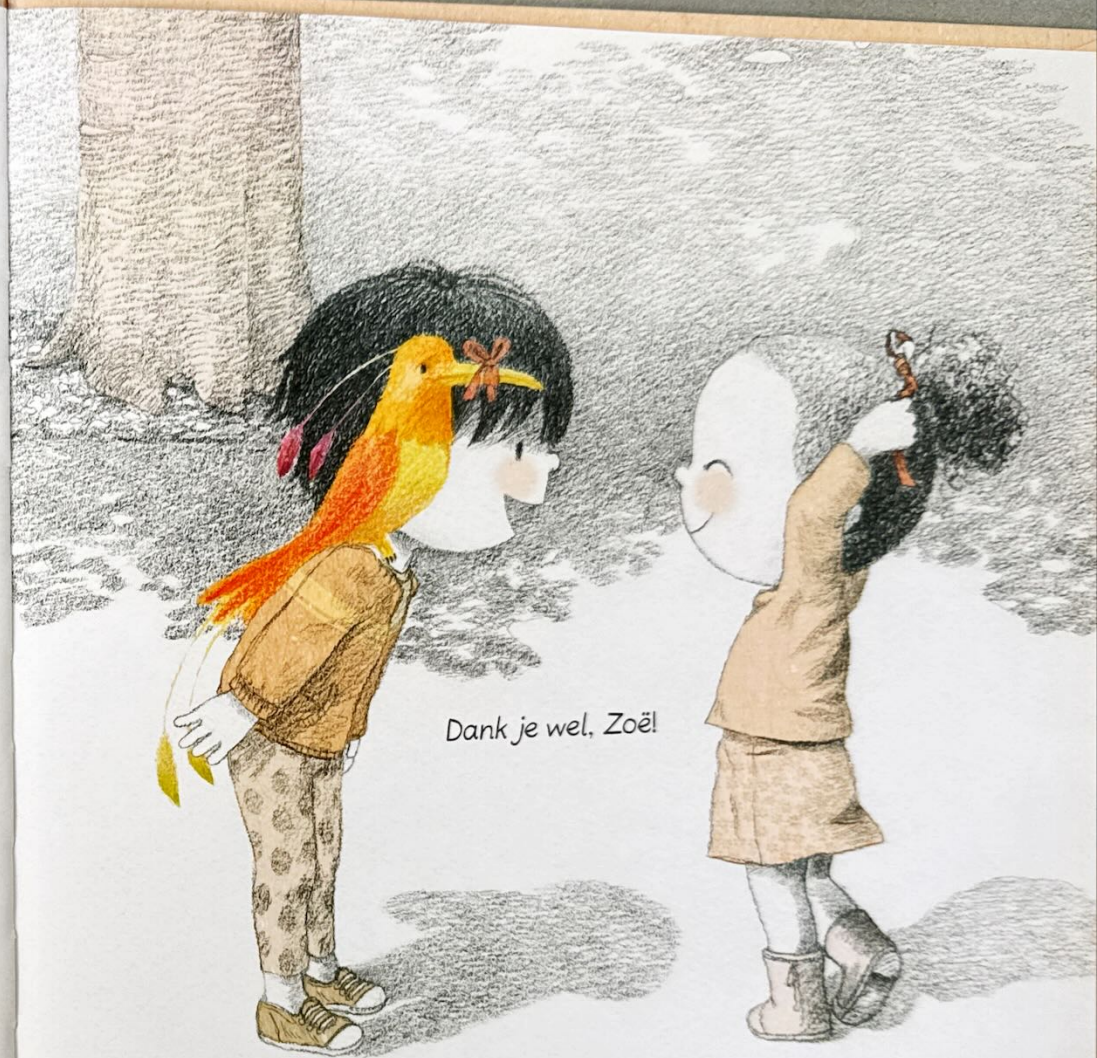
Dat ik niets zei, vond ze niet erg.
Vriendelijk gaf ze me een van haar mooie haarlinten.

En opeens voelde ik me sterk,
sterker dan die kwettervogel.

Met het mooie lint snoerde ik
die ongeluksvogel de snavel.

Dank je wel, Zoë!

Eindelijk kon ik iets tegen Zoë zeggen
zonder dat de vogel zich ermee bemoeide.
Opeens werd het rustig. We begonnen te spelen.

We gingen zo in ons spel op dat ik niet
kan zeggen wanneer de vogel weg was.

Ik lette er niet op.